

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 107

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 23 februarie 2009

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
12.	2	6.	9
— Lege pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Turcia privind promovarea și protejarea reciprocă a investițiilor, semnat la București la 3 martie 2008		— Ordonanță de urgență privind instituirea pensiei sociale minime garantate	
Acord între Guvernul României și Guvernul Republicii Turcia privind promovarea și protejarea reciprocă a investițiilor		DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU	
2–5		236.	10
— Decret privind promulgarea Legii pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Turcia privind promovarea și protejarea reciprocă a investițiilor, semnat la București la 3 martie 2008		— Decizie privind eliberarea domnului Ion-Mircea Plângu din funcția de secretar de stat în cadrul Cancelariei Primului-Ministru.....	
5		237.	10
— Decret privind promovarea și protejarea reciprocă a investițiilor, semnat la București la 3 martie 2008		— Decizie privind numirea domnului Ion-Mircea Plângu în funcția de consilier de stat în cadrul Cancelariei Primului-Ministru.....	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		238.	11
Decizia nr. 25 din 13 ianuarie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 81 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România		— Decizie privind numirea doamnei Ioana Maria Muntean în funcția de secretar de stat în cadrul Cancelariei Primului-Ministru.....	
6–7		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 27 din 13 ianuarie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 77 alin. (3) lit. b), art. 81 alin. (1) și art. 82 alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România		173.	11
7–8		— Ordin al ministrului sănătății privind abrogarea Ordinului ministrului sănătății nr. 1.182/2004 pentru aprobarea Listei denumirilor comune internaționale care necesită studii de bioechivalență	
		ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI	
		Hotărârea din 7 februarie 2008 în Cauza Silimon și Gross împotriva României	
		★	
		Rectificări	

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Turcia privind promovarea și protejarea reciprocă a investițiilor, semnat la București la 3 martie 2008****Parlamentul României adoptă prezenta lege.**

Articol unic. — Se ratifică Acordul dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Turcia privind promovarea și protejarea reciprocă a investițiilor, semnat la București la 3 martie 2008.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ROBERTA ALMA ANASTASE

PREȘEDINTELE SENATULUI
MIRCEA-DAN GEOANĂ

București, 17 februarie 2009.
Nr. 12.

A C O R D**între Guvernul României și Guvernul Republicii Turcia privind promovarea și protejarea reciprocă a investițiilor**

Guvernul României și Guvernul Republicii Turcia, denumite în cele ce urmează *părțile contractante*, în dorința de a dezvolta relațiile de cooperare economică existente între cele două state, fiind decise să încurajeze și să creeze condiții favorabile pentru investițiile investitorilor din România pe teritoriul Republicii Turcia și ale investitorilor din Republica Turcia pe teritoriul României, recunoscând că protejarea investițiilor, în cadrul acestui acord, stimulează inițiativa în acest domeniu și crește bunăstarea economică a ambelor state, au convenit următoarele:

ARTICOLUL 1**Definiții**

În sensul prezentului acord:

a) termenul *investitor al unei părți contractante* înseamnă, în ceea ce privește fiecare parte contractantă, următorii subiecți care au făcut investiții pe teritoriul celeilalte părți contractante, în conformitate cu legile și reglementările naționale ale acelei părți contractante:

(i) o persoană fizică care este cetățean al României sau un cetățean al Republicii Turcia, în conformitate cu legile în vigoare;

(ii) persoane juridice, inclusiv companii, corporații, asociații de afaceri care sunt constituite sau organizate în conformitate cu legile și reglementările naționale ale acelei părți contractante și care au sediul împreună cu activitatea economică efectivă pe teritoriul acelei părți contractante;

b) termenul *investiții* înseamnă, în conformitate cu legile și reglementările naționale ale părții contractante care găzduiește investiția, orice fel de active și include, fără a se limita la:

(i) acțiuni sau orice alt fel de participare la o companie;

(ii) proprietăți mobile și imobile și drepturi de proprietate precum ipoteci, garanții și gajuri sau drepturi similare de proprietate;

(iii) profituri reinvestite;

(iv) pretenții bănești sau pretenții asupra garanției de bună execuție, având valoare financiară și fiind asociate unei investiții;

(v) drepturi de proprietate industrială, inclusiv drepturi cu privire la brevete, mărci de comerț, nume comerciale, modele industriale, know-how și fond comercial și de proprietate intelectuală;

(vi) concesiuni conferite prin lege sau prin contract, îndeosebi concesiuni referitoare la prospectarea, extracția și exploatarea resurselor naturale.

Termenul *investiții* se va referi la toate investițiile directe realizate conform legilor și reglementărilor interne ale acelei părți contractante pe teritoriul căreia au fost realizate investițiile. Termenul *investiții* acoperă toate investițiile făcute pe teritoriul unei părți contractante înainte sau după intrarea în vigoare a acestui acord;

c) termenul *profituri* înseamnă sumele provenite dintr-o investiție și include mai ales, dar nu numai, profituri, dividende, dobânzi, redevențe, venituri de capital sau onorarii;

d) termenul *teritoriu* înseamnă, cu privire la ambele părți contractante, teritoriul, marea teritorială și spațiul aerian deasupra acestora, precum și suprafețele marine și submarine asupra cărora fiecare parte contractantă este îndreptățită să își exercite, în conformitate cu dreptul internațional, suveranitatea, drepturile suverane sau de jurisdicție.

ARTICOLUL 2

Promovarea și protejarea investițiilor

(1) Fiecare parte contractantă va promova și va admite, pe teritoriul său, investițiile investitorilor celeilalte părți contractante, în conformitate cu legile și reglementările naționale.

(2) Fără a aduce prejudicii măsurilor adoptate de Uniunea Europeană, investițiile investitorilor oricărei părți contractante vor beneficia întotdeauna de un tratament just și echitabil și se vor bucura de o protecție adecvată pe teritoriul celeilalte părți contractante. Niciuna dintre părțile contractante nu va afecta prin măsuri nerezonabile sau discriminatorii gestionarea, întreținerea, folosința, posesia, extinderea ori administrarea acestor investiții.

ARTICOLUL 3

Tratamentul național și tratamentul națiunii celei mai favorizate

(1) Fiecare parte contractantă va acorda, pe teritoriul său, investiției investitorilor celeilalte părți contractante un tratament nu mai puțin favorabil decât cel pe care îl acordă investitorilor săi sau investitorilor unui stat terț, oricare dintre acestea este mai favorabil.

(2) Prevederile privind tratamentul național și de națiune cea mai favorizată din prezentul acord nu se vor aplica avantajelor actuale și viitoare acordate de oricare dintre părțile contractante în virtutea calității de membru sau asociat al unei uniuni vamale, economice ori monetare, piețe comune sau zone libere de comerț, investitorilor proprii, ai statelor membre ai respectivei uniuni, piețe comune ori zone libere de comerț sau oricărui alt stat terț. Aceste tratamente nu se vor referi nici la avantajele pe care oricare dintre părțile contractante le acordă investitorilor dintr-un stat terț în virtutea unui acord privind dubla impozitare sau a altor acorduri reciproce de natură fiscală.

(3) Fiecare parte contractantă va respecta toate obligațiile asumate cu privire la investițiile pe teritoriul său ale investitorului celeilalte părți contractante.

ARTICOLUL 4

Expropriere și despăgubire

(1) Investițiile făcute de investitorii uneia dintre părțile contractante pe teritoriul celeilalte părți contractante nu vor fi expropriate sau naționalizate ori supuse altor măsuri cu efect similar, cu excepția cazului în care sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) măsurile sunt adoptate în scop public, în conformitate cu procedura legală;

b) măsurile nu sunt discriminatorii.

(2) Despăgubirea va corespunde cu valoarea corectă de piață a investiției la data expropriării sau la data la care aceasta a fost făcută publică, oricare dintre acestea survine prima, și va fi efectiv realizabilă, liber transferabilă și efectuată fără nicio întârziere. În eventualitatea în care plata despăgubirii întârzie, investitorul va primi dobândă pentru perioada de întârziere la efectuarea plății.

(3) La cererea investitorului, suma despăgubirii poate fi recalculată de către un tribunal sau alt organ competent al părții contractante unde s-a realizat investiția.

ARTICOLUL 5

Compensarea pierderilor

Investitorii unei părți contractante ale căror investiții de pe teritoriul celeilalte părți contractante suferă pierderi din motive de război sau conflict armat, stare de urgență la nivel național, revoltă, insurecție ori tulburări pe teritoriul celeilalte părți contractante vor primi de la cea din urmă un tratament cu privire la despăgubiri sau alte aranjamente nu mai puțin favorabil decât cel pe care respectiva parte contractantă îl acordă propriilor săi investitori sau investitorilor dintr-un stat terț. Fără a prejudicia măsurile adoptate de Uniunea Europeană, plățile, dacă este cazul, care rezultă din acest articol vor fi liber transferabile.

ARTICOLUL 6

Soluționarea diferendelor referitoare la investiții

(1) În sensul prezentului articol, un *diferend investițional* este definit ca un diferend care implică:

a) interpretarea sau aplicarea unei autorizații de investiție acordate de autoritatea de investiții străine a unei părți contractante unui investitor al celeilalte părți contractante; sau

b) o încălcare a unui drept conferit ori creat de prezentul acord cu privire la o investiție.

(2) Orice diferend între o parte contractantă și un investitor al celeilalte părți contractante, cu privire la o investiție a acelui investitor pe teritoriul primei părți contractante, se va soluționa pe cât posibil pe cale amiabilă, prin consultări și negocieri între părțile în litigiu.

(3) Dacă diferendul nu poate fi soluționat prin consultări și negocieri în termen de 6 luni de la data solicitării soluționării, atunci diferendul va fi înaintat, la alegerea investitorului, către:

a) Centrul Internațional pentru Reglementarea Diferendelor referitoare la Investiții (ICSID) înființat prin Convenția pentru reglementarea diferendelor referitoare la investiții între state și persoane ale altor state, încheiată la Washington la 18 martie 1965, în cazul în care ambele părți devin semnatare ale acestei convenții;

b) un tribunal arbitral ad-hoc, constituit în conformitate cu Regulile de arbitraj ale Comisiei Națiunilor Unite pentru Drept Comercial Internațional (UNCITRAL).

(4) Trimiterea diferendelor cu privire la investiții la Centrul Internațional pentru Reglementarea Diferendelor referitoare la Investiții se va realiza potrivit procedurii prevăzute în Convenția pentru reglementarea diferendelor referitoare la investiții între state și persoane ale altor state, deschisă spre semnare la Washington la 18 martie 1965.

(5) Tribunalul arbitral va decide în baza normelor de drept, luând în considerare izvoarele de drept în următoarea ordine:

— prevederile prezentului acord și ale altor acorduri relevante între părțile contractante;

— legislația în vigoare a părții contractante interesate;

— prevederile acordurilor speciale referitoare la investiții;

— principiile generale de drept internațional recunoscute de ambele părți contractante.

(6) Fără a prejudicia prevederile paragrafelor (3) și (4) din acest articol,

potrivit notificării trimise de Republica Turcia Centrului Internațional pentru Reglementarea Diferendelor referitoare la Investiții (ICSID), denumit în cele ce urmează *Centrul*, în data de 3 martie 1989, potrivit art. 24 (4) din Convenția pentru reglementarea diferendelor referitoare la investiții între state și persoane ale altor state:

a) numai diferendele care provin direct din activitățile de investiții care au obținut permisiunea necesară, dacă este cazul, în conformitate cu legislația relevantă din Republica Turcia cu privire la capitalul străin, și care au demarat efectiv vor fi supuse jurisdicției Centrului sau oricărui alt mecanism internațional de soluționare a litigiilor;

b) diferendele referitoare la proprietate și drepturi de proprietate asupra unor proprietăți imobiliare intră total sub jurisdicția tribunalelor din Republica Turcia și, în consecință, nu vor fi trimise spre soluționare Centrului sau altui mecanism internațional de soluționare a litigiilor; și

c) referitor la art. 64 din Convenția pentru reglementarea diferendelor referitoare la investiții între state și persoane ale altor state:

Republica Turcia nu va accepta înaintarea litigiilor care survin între Republica Turcia și altă parte contractantă cu privire la interpretarea sau aplicarea Convenției pentru reglementarea diferendelor referitoare la investiții între state și persoane ale altor state, care nu se rezolvă prin negociere la Curtea Internațională de Justiție.

(7) Decizia de arbitraj va fi definitivă și obligatorie pentru toate părțile aflate în diferend. Fiecare parte contractantă se angajează să pună în aplicare decizia potrivit legislației naționale.

ARTICOLUL 7

Transferuri

(1) Fără a prejudicia măsurile adoptate de Uniunea Europeană, fiecare parte contractantă va permite cu bună-credință ca toate transferurile referitoare la o investiție să se facă liber și fără întârziere în și din teritoriul său. Aceste transferuri includ:

- a) profituri;
- b) sume din vânzarea totală sau parțială ori din lichidarea investiției;
- c) plăți efectuate pentru rambursarea creditelor pentru investiții și a dobânzilor legale;
- d) onorarii de administrare și asistență tehnică;
- e) câștiguri nete ale persoanelor care au voie să lucreze la investiția făcută pe teritoriul celeilalte părți contractante.

(2) Transferurile se vor efectua fără întârziere în valuta convertibilă în care s-a realizat investiția sau în orice altă valută convertibilă convenită de investitori, la cursul de schimb în vigoare la data transferului.

ARTICOLUL 8

Subrogarea

(1) Dacă investițiile unui investitor al unei părți contractante sunt asigurate împotriva riscurilor necomerciale în cadrul unui sistem stabilit prin lege, orice subrogare a asiguratorului în drepturile sau pretențiile respectivului investitor, potrivit termenilor acelei asigurări, vor fi recunoscute de către cealaltă parte contractantă. Totuși, prin subrogarea drepturilor sale asiguratorului investitorul nu va fi exonerat de obligațiile sale privind investițiile.

(2) Dacă una dintre părțile contractante, în virtutea unei garanții împotriva riscurilor necomerciale pentru o investiție realizată pe teritoriul celeilalte părți contractante, efectuează plăți către propriii săi investitori, aceasta este subrogată în drepturile, pretențiile și acțiunile respectivului investitor, precum și în obligațiile legate de aceste drepturi, potrivit condițiilor respectivei garanții.

(3) Asiguratorul sau garantul nu va avea dreptul să exercite orice alte drepturi în afara aceluia la care ar fi avut drept de exercitare investitorul.

(4) Diferendele dintre o parte contractantă și un asigurator sau garant vor fi soluționate potrivit prevederilor art. 6 sau 10 din prezentul acord, după caz.

ARTICOLUL 9

Investițiile existente

Investițiile făcute de investitorii uneia dintre părțile contractante pe teritoriul celeilalte părți contractante înainte de intrarea în vigoare a prezentului acord vor fi și ele supuse prevederilor acestuia. Totuși, prezentul acord nu se va aplica diferendelor survenite înainte de intrarea sa în vigoare.

ARTICOLUL 10

Diferende între părțile contractante

(1) Diferendele dintre părțile contractante privind interpretarea și aplicarea prezentului acord vor fi, în măsura posibilului, soluționate prin negocieri directe și semnificative între cele două părți. Dacă un diferend nu se poate soluționa în termen de 6 luni de la începerea negocierilor, atunci, la cererea oricăreia dintre părțile contractante, diferendul va fi înaintat unui tribunal arbitral.

(2) Un astfel de tribunal arbitral se va constitui pentru fiecare caz individual în felul următor: în termen de 3 luni de la primirea cererii de arbitraj, fiecare parte contractantă va numi câte un membru al tribunalului. Cei 2 membri vor selecta apoi o persoană dintr-un stat terț, care, cu aprobarea părților contractante, va fi desemnată drept președinte al tribunalului. Președintele va fi numit în termen de 3 luni de la data numirii celorlalți 2 membri. Dacă în perioadele precizate nu s-au făcut numirile respective, oricare dintre părțile contractante poate, în lipsa altei înțelegeri, să invite președintele Curții Internaționale de Justiție să facă numirile necesare. Dacă președintele este cetățean al uneia dintre părțile contractante sau dacă este în alt fel în imposibilitatea de a se achita de această funcție, vicepreședintele va fi invitat să facă numirile necesare. Dacă și vicepreședintele este cetățean al uneia dintre părțile contractante sau nu se poate achita de funcție, atunci următorul membru ca vechime al Curții Internaționale de Justiție, care nu este cetățean al uneia dintre părțile contractante, va fi invitat să facă numirile respective.

(3) Tribunalul arbitral va lua deciziile pe baza prevederilor prezentului acord și a altor acorduri încheiate și în vigoare între părțile contractante, precum și pe baza principiilor și regulilor generale de drept internațional. Deciziile tribunalului arbitral vor fi luate cu majoritate de voturi și vor fi definitive și obligatorii.

(4) Fiecare parte contractantă va suporta cheltuielile arbitralului propriu și ale reprezentărilor sale la procedurile arbitrale. Costurile cu privire la președinte și celelalte costuri vor fi suportate în părți egale de părțile contractante.

(5) Tribunalul arbitral își va stabili propria procedură.

ARTICOLUL 11

Intrarea în vigoare, modificarea, durata și încetarea valabilității

(1) Fiecare parte contractantă va notifica în scris celeilalte părți contractante îndeplinirea procedurilor interne legale de ratificare, necesare în teritoriul său, pentru intrarea în vigoare a prezentului acord. Prezentul acord va intra în vigoare la data ultimei dintre cele două notificări.

(2) Prezentul acord va rămâne în vigoare o perioadă de 10 ani și va continua să rămână în vigoare până când, după expirarea perioadei inițiale de 10 ani, oricare dintre părțile contractante va notifica în scris celeilalte părțile contractante intenția sa de încetare a valabilității acestuia. Nota de încetare a valabilității va deveni efectivă la un an după ce a fost primită de către cealaltă parte contractantă.

(3) Referitor la investițiile efectuate până la data încetării valabilității prezentului acord, prevederile acestuia vor continua să rămână în vigoare o perioadă de încă 10 ani începând de la data expirării sale.

(4) Prin derogare de la prevederile paragrafului (2), în cazul viitoarelor evoluții ale dreptului Uniunii Europene sau al aderării Turciei la Uniunea Europeană, prezentul acord va fi modificat,

dacă va fi necesar, prin consens al părților contractante, astfel încât să se asigure conformitatea prevederilor sale cu obligațiile României și ale Turciei decurgând din calitatea de state membre ale Uniunii Europene.

Dacă nu se poate ajunge la un consens, părțile contractante vor avea dreptul de a denunța prezentul acord. Acordul își va înceta aplicabilitatea în termen de 3 luni de la primirea notei de denunțare. În ceea ce privește investițiile făcute sau dobândite înainte de data denunțării prezentului acord și cărora acesta li se aplică, prevederile tuturor celorlalte articole din prezentul acord vor rămâne în continuare în vigoare o perioadă de 10 ani de la data denunțării.

(5) Acordul dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Turcia pentru promovarea și protejarea reciprocă a investițiilor, semnat la Ankara la 24 ianuarie 1991, își va înceta valabilitatea la data intrării în vigoare a prezentului acord.

Semnat la București la 3 martie 2008, în două exemplare originale, fiecare în limbile română, turcă și engleză, toate textele fiind egal autentice. În caz de divergență în interpretare, textul în limba engleză va prevala.

Pentru Guvernul României,

Ovidiu Silaghi,

ministrul pentru întreprinderi mici și mijlocii, comerț,
turism și profesii liberale

Pentru Guvernul Republicii Turcia,

Kursad Tuzmen,

ministru de stat

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru ratificarea Acordului
dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Turcia
privind promovarea și protejarea reciprocă a investițiilor,
semnat la București la 3 martie 2008**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României decretează:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Turcia privind promovarea și protejarea reciprocă a investițiilor, semnat la București la 3 martie 2008, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 16 februarie 2009.

Nr. 318.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 25 din 13 ianuarie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 81 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 79 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Lin Rong în Dosarul nr. 6.423/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 aprilie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 6.423/2/2007, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 79 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Lin Rong într-o cauză având ca obiect anularea deciziei prin care Oficiul Român pentru Imigrări a dispus returnarea acestuia de pe teritoriul României.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile art. 79 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 55/2007 privind înființarea Oficiului Român pentru Imigrări prin reorganizarea Autorității pentru străini și a Oficiului Național pentru Refugiați, precum și modificarea și completarea unor acte normative, care au următorul cuprins:

— Art. 79 alin. (1): „(1) *Împotriva străinilor care au intrat ilegal, a căror ședere pe teritoriul României a devenit ilegală, a căror viză sau drept de ședere a fost anulat sau revocat, a acelorora cărora li s-a refuzat prelungirea dreptului de ședere temporară, a acelorora cărora le-a încetat dreptul de ședere permanentă, precum și a foștilor solicitanți de azil Oficiul Român pentru Imigrări poate dispune măsura returnării de pe teritoriul României.*”

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul de lege criticat este neclar, permițând interpretări greșite și aleatorii în ceea ce privește persoana căreia i se aplică sancțiunea returnării de pe teritoriul României. Se arată, ca urmare a lipsei de precizie și claritate, că „reclamantul este pus în situația de a nu avea câștig de cauză, ceea ce aduce vătămare dreptului acestuia la un proces echitabil”. Întrucât străinii împotriva cărora se dispune returnarea nu vor putea să își îndeplinească obligațiile față de angajatori, se aduce „o gravă vătămare” a dreptului la egalitate în fața legii și la nediscriminare.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice și ale art. 21 alin. (3) care garantează dreptul părților la un proces echitabil. În plus, invocă și prevederile art. 6 paragraful 1 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil, respectiv la interzicerea discriminării, precum și art. 1 din Protocolul nr. 12 la aceeași convenție, privind interzicerea generală a discriminării.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă mai întâi că, ulterior sesizării Curții Constituționale, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008, iar, după renumerotare, textele criticate se regăsesc la art. 81 alin. (1), al căror conținut este nemodificat față de varianta avută în vedere de autorul excepției. Așadar, Curtea va lua în discuție, ca obiect al excepției de neconstituționalitate, dispozițiile art. 81 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002.

Asupra constituționalității acestora, Curtea s-a mai pronunțat, sub aspectul unor critici asemănătoare, iar prin Decizia nr. 898 din 16 septembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 699 din 14 octombrie 2008, a respins excepția ca neîntemeiată, pentru motivele acolo reținute.

Întrucât în cauza de față nu au intervenit elemente de noutate care să conducă la reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția pronunțată cu acel prilej și argumentele pe care aceasta s-a întemeiat își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 81 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Lin Rong în Dosarul nr. 6.423/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 ianuarie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 27 din 13 ianuarie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 77 alin. (3) lit. b), art. 81 alin. (1) și art. 82 alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 75 alin. (3) lit. b), art. 79 alin. (1) și art. 80 alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Shi Yuanqing în Dosarul nr. 6.747/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 mai 2008, pronunțată în Dosarul nr. 6.747/2/2007, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 75 alin. (3) lit. b), art. 79 alin. (1) și art. 80 alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Shi Yuanqing într-o cauză având ca obiect anularea deciziei prin care Oficiul Român pentru Imigrări a dispus returnarea acestuia de pe teritoriul României.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile art. 75 alin. (3) lit. b), art. 79 alin. (1) și art. 80 alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 8 martie 2004, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 56/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 26 martie 2007, și prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 55/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 424 din 26 iunie 2007. Conținutul acestor texte de lege avute în vedere de autorul excepției este următorul:

— Art. 75 alin. (3) lit. b): „(3) *Oficiul Român pentru Imigrări revocă, prin decizie motivată, dreptul de ședere temporară atunci când: [...]*”

b) se constată că străinul a încălcat reglementările privind frontiera de stat sau pe cele referitoare la angajarea în muncă a străinilor”;

— Art. 79 alin. (1): „Împotriva străinilor care au intrat ilegal, a căror ședere pe teritoriul României a devenit ilegală, a căror viză sau drept de ședere a fost anulat sau revocat, a acelorora cărora li s-a refuzat prelungirea dreptului de ședere temporară, a acelorora cărora le-a încetat dreptul de ședere permanentă, precum și a foștilor solicitanți de azil Oficiul Român pentru Imigrări poate dispune măsura returnării de pe teritoriul României.”;

— Art. 80 alin. (3) lit. b): „(3) Decizia de returnare dă posibilitatea străinului să părăsească țara neînsoțit, astfel: [...] b) în termen de 30 de zile, pentru străinul căruia i-a fost anulat sau revocat dreptul de ședere temporară ori i-a fost refuzată prelungirea acestui drept.”

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textele de lege criticate sunt neclare în ce privește subiectul sancțiunii revocării dreptului de ședere pentru încălcarea reglementărilor privind angajarea în muncă a străinilor, astfel încât permit interpretări greșite și aleatorii în legătură cu această persoană. Se arată că textele criticate nu îndeplinesc criteriul de calitate prevăzut de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în înțelesul dat de practica jurisprudențială a Curții Europene a Drepturilor Omului, în sensul de a fi „suficient de accesibil și precis încât să înlăture orice risc de arbitrar”.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice și ale art. 21 alin. (3) care garantează dreptul părților la un proces echitabil. În plus, invocă și prevederile art. 6 paragraful 1 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil, respectiv la interzicerea discriminării, precum și art. 1 din Protocolul nr. 12 la aceeași convenție, privind interzicerea generală a discriminării.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă mai întâi, în ceea ce privește obiectul acesteia, că, în temeiul art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 55/2007 privind înființarea Oficiului Român pentru Imigrări prin reorganizarea Autorității pentru străini și a Oficiului Național pentru Refugiați, precum și modificarea și completarea unor acte normative, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008, iar după renumerotare textele criticate se regăsesc la art. 77 alin. (3) lit. b), art. 81 alin. (1) și art. 82 alin. (3) lit. b), conținutul acestora fiind identic cu al textelor în numerotarea anterioară. Așadar, Curtea urmează să ia în considerare aceste ultime prevederi ca obiect al excepției.

În continuare, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor ce formează obiectul excepției de neconstituționalitate, sub aspectul unor critici similare și prin raportare la aceleași prevederi ale Legii fundamentale și ale celorlalte documente internaționale invocate de autorul excepției, iar prin Decizia nr. 898 din 16 septembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 699 din 14 octombrie 2008, a constatat că acestea sunt constituționale, pentru motivele acolo reținute.

Întrucât în cauza de față nu au intervenit elemente de noutate care să conducă la reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția pronunțată cu acel prilej și argumentele pe care aceasta s-a întemeiat își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 77 alin. (3) lit. b), art. 81 alin. (1) și art. 82 alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Shi Yuanqing în Dosarul nr. 6.747/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 ianuarie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbăteanu

ORDONAŢE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONAŢĂ DE URGENŢĂ privind instituirea pensiei sociale minime garantate

Luând în considerare că printre obiectivele prioritare stabilite în cadrul Programului de guvernare pentru perioada 2009—2012 se numără şi introducerea pensiei sociale minime ca măsură de reducere a sărăciei şi de îmbunătăţire a standardului de viaţă al populaţiei,

având în vedere că nivelul unor pensii din sistemul public se situează încă sub nivelul veniturilor care să permită beneficiarilor un trai decent,

ţinând seama de necesitatea de a îmbunătăţi sistemul de protecţie socială în concordanţă cu priorităţile naţionale, astfel încât să fie încurajată solidaritatea cu persoanele cele mai vulnerabile,

în scopul de a evita excluderea socială a unei părţi dintre pensionarii sistemului public de pensii, care reprezintă o categorie defavorizată de persoane în contextul crizei economice actuale, şi pentru asigurarea unui venit minim de subzistenţă, avându-se în vedere situaţia economică şi socială din România,

având în vedere categoria specială de persoane care face obiectul acestei măsuri, constituită din beneficiari ai sistemului public de pensii, ale căror venituri se situează sub limita minimă, dincolo de care pot interveni marginalizarea socială şi sărăcia, în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituţia României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanţă de urgenţă.

Art. 1. — (1) Începând cu data intrării în vigoare a prevederilor prezentei ordonanţe de urgenţă se instituie pensia socială minimă garantată.

(2) Începând cu anul 2010, nivelul pensiei sociale minime garantate se stabileşte, anual, prin legea bugetului de stat şi poate fi doar majorat prin legile de rectificare a bugetului de stat, în raport cu evoluţia indicatorilor macroeconomici şi cu resursele financiare.

(3) Pentru anul 2009, nivelul pensiei sociale minime garantate este de 300 lei începând cu data de 1 aprilie 2009 şi de 350 lei începând cu data de 1 octombrie 2009.

Art. 2. — (1) Beneficiază de pensia socială minimă garantată pensionarii sistemului public de pensii cu domiciliul în România, indiferent de data înscrierii la pensie, dacă nivelul cuantumului pensiei, convenit sau aflat în plată, se situează sub nivelul pensiei sociale minime garantate.

(2) Pensia socială minimă garantată se determină ca diferenţă între nivelul prevăzut la art. 1 şi nivelul cuantumului pensiei convenit sau aflat în plată, stabilit în conformitate cu Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii şi alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările şi completările ulterioare.

(3) Diferenţa prevăzută la alin. (2) se suportă de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Muncii, Familiei şi Protecţiei Sociale.

(4) În cazul pensionarilor care beneficiază de pensie de urmaş, pensia socială minimă garantată, calculată potrivit prevederilor alin. (2), se acordă fiecărui urmaş în parte.

Art. 3. — (1) În situaţia persoanelor care beneficiază, prin cumul, atât de unul sau mai multe drepturi de pensie din sistemul public, cât şi de pensie din sisteme neintegrate

acestuia, precum şi de drepturi stabilite şi plătite de sistemul public de pensii în baza unor legi speciale, la acordarea pensiei sociale minime garantate se are în vedere nivelul cuantumurilor însumate ale tuturor acestor venituri.

(2) Pensia socială minimă garantată se acordă numai în situaţia în care veniturile prevăzute la alin. (1), însumate, se situează sub nivelul prevăzut la art. 1.

Art. 4. — Drepturile acordate potrivit prevederilor prezentei ordonanţe de urgenţă cu titlu de pensie socială minimă garantată se stabilesc şi se plătesc de către Casa Naţională de Pensii şi Alte Drepturi de Asigurări Sociale, prin casele teritoriale de pensii, şi se evidenţiază distinct pe talonul de pensie.

Art. 5. — Prevederile prezentei ordonanţe de urgenţă se completează cu cele ale Legii nr. 19/2000, cu modificările şi completările ulterioare.

Art. 6. — (1) Sistemele de asigurări sociale neintegrate sistemului public de pensii vor pune la dispoziţia Casei Naţionale de Pensii şi Alte Drepturi de Asigurări Sociale toate informaţiile necesare solicitate de aceasta în vederea aplicării prevederilor prezentei ordonanţe de urgenţă.

(2) Procedura, tipurile de informaţii, termenele şi modalităţile concrete de comunicare se vor stabili prin protocol încheiat între Casa Naţională de Pensii şi Alte Drepturi de Asigurări Sociale şi fiecare dintre sistemele de asigurări sociale neintegrate sistemului public de pensii.

Art. 7. — Prezenta ordonanţă de urgenţă intră în vigoare începând cu luna aprilie 2009.

PRIM-MINISTRU

EMIL BOC

Contrasemnează:

Ministrul muncii, familiei şi protecţiei sociale,

Marian Sârbu

p. Ministrul finanţelor publice,

Bogdan Alexandru Drăgoi,

secretar de stat

Bucureşti, 18 februarie 2009.

Nr. 6.

DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIMUL-MINISTRU****DECIZIE****privind eliberarea domnului Ion-Mircea Plângu
din funcția de secretar de stat
în cadrul Cancelariei Primului-Ministru**

În temeiul prevederilor art. 15 lit. d) și art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare.

primul-ministru emite următoarea decizie:

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Ion-Mircea Plângu se eliberează din funcția de secretar de stat în cadrul Cancelariei Primului-Ministru.

PRIM-MINISTRU

EMIL BOCContrasemnează:Șeful Cancelariei Primului-Ministru,
Cătălin Ovidiu Baba

București, 23 februarie 2009.

Nr. 236.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIMUL-MINISTRU****DECIZIE****privind numirea domnului Ion-Mircea Plângu
în funcția de consilier de stat
în cadrul Cancelariei Primului-Ministru**

În temeiul prevederilor art. 15 lit. c) și art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite următoarea decizie:

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Ion-Mircea Plângu se numește în funcția de consilier de stat în cadrul Cancelariei Primului-Ministru.

PRIM-MINISTRU

EMIL BOCContrasemnează:Șeful Cancelariei Primului-Ministru,
Cătălin Ovidiu Baba

București, 23 februarie 2009.

Nr. 237.

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL-MINISTRU

DECIZIE
privind numirea doamnei Ioana Maria Muntean
în funcția de secretar de stat
în cadrul Cancelariei Primului-Ministru

În temeiul prevederilor art. 15 lit. d) și art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite următoarea decizie:

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Ioana Maria Muntean se numește în funcția de secretar de stat în cadrul Cancelariei Primului-Ministru.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:
Șeful Cancelariei Primului-Ministru,
Cătălin Ovidiu Baba

București, 23 februarie 2009.
Nr. 238.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE
ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN
privind abrogarea Ordinului ministrului sănătății nr. 1.182/2004
pentru aprobarea Listei denumirilor comune internaționale care necesită studii de bioechivalență

Văzând Referatul de aprobare al Direcției generale strategii și politica medicamentului nr. I.B. 1.692 din 17 februarie 2009, având în vedere:

— prevederile Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, titlul XVII — „Medicamentul”, cu modificările și completările ulterioare;

— Ordonanța Guvernului nr. 125/1998 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale a Medicamentului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 594/2002, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 1.718/2008 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului sănătății nr. 1.182/2004 pentru aprobarea Listei denumirilor comune internaționale care necesită studii de bioechivalență, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 870 din 23 septembrie 2004, se abrogă.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Ion Bazac

București, 17 februarie 2009.
Nr. 173.

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A TREIA

HOTĂRÂREA

din 7 februarie 2008

În Cauza Silimon și Gross împotriva României

(Cererea nr. 19.372/06)

În Cauza Silimon și Gross împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), statuând în cadrul unei camere formate din: Boštjan M. Zupančič, președinte, Corneliu Bîrsan, Alvina Gyulumyan, Egbert Myjer, David Thór Björgvinsson, Ineta Ziemele, Isabelle Berro-Lefèvre, judecători, și din Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la 17 ianuarie 2008,

pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURĂ

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 19.372/06) îndreptată împotriva României, prin care 2 cetățeni germani, doamna Herta Margareta Silimon și domnul Gerhard Albert Gross (*reclamanții*), au sesizat Curtea la data de 24 aprilie 2006 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamanții sunt reprezentați prin domnul E.J. Prediger, avocat din Brașov. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său, domnul R.H. Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. La data de 12 decembrie 2006, Curtea a hotărât să comunice cererea Guvernului. Invocând prevederile art. 29 § 3 din Convenție, ea a hotărât să analizeze în același timp admisibilitatea și fondul cauzei.

4. Guvernul german, invitat la data de 18 decembrie 2006 să prezinte observații scrise, nu și-a manifestat dorința de a-și exercita acest drept (art. 36 § 1 din Convenție și 44 din Regulament).

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

5. Reclamanții s-au născut în anul 1926 și, respectiv, 1934 și locuiesc la München și, respectiv, Gempen.

6. Prin două hotărâri, din 27 august 1981, respectiv 8 iulie 1989, invocând Decretul nr. 223/1974, statul român a confiscat casa situată în Brașov, str. Retezat nr. 8, compusă din două apartamente. În momentul confiscării, reclamanta era proprietara apartamentului nr. 2 și a unei cote-părți de două treimi din apartamentul nr. 1, iar reclamantul deținea o cotă-parte de o treime din acest apartament.

7. Prin contractul de vânzare-cumpărare din 15 iulie 1997, încheiat în temeiul Legii nr. 112/1995, Societatea Comercială RIAL — S.R.L. (S.C. RIAL), care administra bunurile ce aparțineau statului, a vândut respectiva casă soților M., care o ocupau în baza unui contract de închiriere.

8. La data de 19 septembrie 2001, în temeiul Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 (*Legea nr. 10/2001*), reclamanții au solicitat din partea S.C. RIAL restituirea casei menționate mai sus.

9. La o dată neprecizată, reclamanții au dat în judecată S.C. RIAL, Primăria Brașov și soții M. în fața Judecătoriei Brașov. Ei au solicitat instanței să constate ilegalitatea confiscării bunului lor, cu motivarea că Decretul nr. 223/1974 încalca prevederile Constituției în vigoare la data respectivă. Arătând că Legea nr. 112/1995 interzicea vânzarea mai multor apartamente unei singure persoane, că imobilul în litigiu era compus din două apartamente și că, în momentul vânzării, soții M. au fost de bunăcredință, reclamanții au solicitat instanței să constate și nulitatea

absolută a contractului de vânzare-cumpărare din 15 iulie 1997. Ei au solicitat, de asemenea, instanței să dispună radierea din cartea funciară a dreptului de proprietate al soților M.

10. Prin sentința din data de 15 decembrie 2003, Judecătoria Brașov a admis parțial acțiunea reclamanților. Ea a statuat că însușirea de către stat a imobilului în litigiu a fost ilegală și a constatat lipsa unui titlu valabil al statului asupra bunului în litigiu. În schimb, în temeiul art. 46 din Legea nr. 10/2001, judecătoria a respins cererea de constatare a nulității contractului de vânzare-cumpărare mai sus menționat, motivat prin aceea că Legea nr. 112/1995 nu interzicea vânzarea către chiriași a mai mult de un apartament și că, în momentul vânzării, cumpărătorii au fost de bunăcredință. De asemenea, instanța a respins cererea de radiere din cartea funciară a dreptului de proprietate al soților M.

11. Reclamanții au formulat apel împotriva acestei sentințe, plângându-se de faptul că instanța de fond a statuat în mod nedrept că soții M. au fost de bunăcredință în momentul vânzării.

12. Prin decizia din data de 19 mai 2004, Curtea de Apel Brașov a respins apelul reclamanților ca neîntemeiat. Ea a statuat că soții M. au cumpărat imobilul în litigiu pe baza mențiunilor din cartea funciară, în care statul era înscris ca proprietar, și că buna lor credință nu putea fi, așadar, înlăturată. Completul de judecată era compus din judecătorii D.R. și A.P.

13. Reclamanții au formulat recurs împotriva deciziei menționate mai sus, susținând că instanțele de fond și apel au făcut o greșită aplicare a legii atunci când au constatat bunăcredința a soților M. Conform legii în vigoare la data la care Curtea de Apel Brașov a pronunțat această decizie, competența de soluționare a recursului reclamanților revenea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

14. În urma modificărilor aduse Codului de procedură civilă prin Legea nr. 219/2005, Curtea de Apel Brașov a devenit competentă să statueze asupra recursului formulat de reclamanți împotriva deciziei din 19 mai 2004, pronunțată de aceeași instanță.

15. Prin decizia din 27 octombrie 2005, Curtea de Apel Brașov a respins recursul reclamanților, statuând că aceștia nu au reușit să răstoarne prezumția de bunăcredință care era în favoarea soților M. Completul de judecată era compus din judecătorii D.M.C., G.B. și R.P.

16. La cererea reclamanților, procedura administrativă începută la data de 19 septembrie 2001 în temeiul Legii nr. 10/2001 a fost suspendată în așteptarea unei hotărâri definitive a instanțelor în litigiul în contradictoriu cu soții M.

II. Dreptul și practica internă pertinente

17. Prevederile legale și jurisprudența internă relevante sunt descrise în cauzele *Brumărescu împotriva României* ([MC], nr. 28.342/95, CEDO 1999-VII, pp. 250—256, §§ 31—33), *Străin și alții împotriva României* (nr. 57.001/00, CEDO 2005-VII, §§ 19—26) și *Pădurar împotriva României* (nr. 63.252/00, §§ 38—53, 1 decembrie 2005).

18. Legea nr. 10/2001 a fost modificată prin Legea nr. 247/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005. Noua lege extinde formele de despăgubire, permițându-le beneficiarilor să aleagă între o compensație sub formă de bunuri și servicii și o compensație sub formă de despăgubire pecuniară echivalentă cu valoarea de piață a bunului care nu poate fi restituit în natură în momentul acordării sumei.

19. Prevederile relevante din Legea nr. 10/2001 (republicată), astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 247/2005, sunt următoarele:

ARTICOLUL 1

„(1) Imobilele preluate în mod abuziv de stat (...) în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și cele preluate de stat în baza Legii nr. 139/1940 asupra rechizițiilor și nerestituite, se restituie, în natură, în condițiile prezentei legi.

(2) În cazurile în care restituirea în natură nu este posibilă se vor stabili măsuri reparatorii prin echivalent. Măsurile reparatorii prin echivalent vor consta în compensare cu alte bunuri sau servicii (...), cu acordul persoanei îndreptățite, sau despăgubiri acordate în condițiile prevederilor speciale privind regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv. (...)”

ARTICOLUL 10

„(1) În situația imobilelor preluate în mod abuziv și ale căror construcții edificate pe acestea au fost demolate total sau parțial, restituirea în natură se dispune pentru terenul liber și pentru construcțiile rămase nedemolate, iar pentru construcțiile demolate și terenurile ocupate măsurile reparatorii se stabilesc în echivalent. (...)”

(8) Valoarea corespunzătoare a construcțiilor preluate în mod abuziv și demolate se stabilește potrivit valorii de piață de la data soluționării notificării, stabilită potrivit standardelor internaționale de evaluare în funcție de volumul de informații puse la dispoziția evaluatorului.

(9) Valoarea terenurilor, precum și a construcțiilor nedemolate preluate în mod abuziv, care nu se pot restitui în natură, se stabilește potrivit valorii de piață de la data soluționării notificării, stabilită potrivit standardelor internaționale de evaluare. (...)”

ARTICOLUL 20

„(1) Persoanele care au primit despăgubiri în condițiile Legii nr. 112/1995 pot solicita numai restituirea în natură, cu obligația returnării sumei reprezentând despăgubirea primită, actualizată cu indicele inflației, dacă imobilul nu a fost vândut până la data intrării în vigoare a prezentei legi.

(2) În cazul în care imobilul a fost vândut cu respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995 (...), persoana îndreptățită are dreptul la măsuri reparatorii prin echivalent pentru valoarea de piață corespunzătoare a întregului imobil, teren și construcții, stabilită potrivit standardelor internaționale de evaluare. Dacă persoanele îndreptățite au primit despăgubiri potrivit prevederilor Legii nr. 112/1995, ele au dreptul la diferența dintre valoarea încasată, actualizată cu indicele inflației, și valoarea corespunzătoare a imobilului. (...)”

20. Art. 13 și 16 din titlul VII al Legii nr. 247/2005, care sunt, de asemenea, relevante în cauza de față, prevăd următoarele:

ARTICOLUL 13

„(1) Pentru analizarea și stabilirea cuantumului final al despăgubirilor care se acordă potrivit prevederilor prezentei legi, se constituie în subordinea Cancelariei Primului-ministru Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor (...)”

ARTICOLUL 16

„(1) Deciziile/dispozițiile emise de entitățile investite cu soluționarea notificărilor, a cererilor de retrocedare (...) se predau pe bază de proces-verbal de predare-primire Secretariatului Comisiei Centrale, pe județe, conform eșalonării stabilite de aceasta, dar nu mai târziu de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

(2) Notificările formulate potrivit prevederilor Legii nr. 10/2001 (...) care nu au fost soluționate (...) până la data intrării în vigoare a prezentei legi, se predau (...) Secretariatului Comisiei Centrale (...) în termen de 10 zile de la data adoptării deciziilor/dispozițiilor sau, după caz, a ordinelor (...).

(5) Secretariatul Comisiei Centrale va proceda la centralizarea dosarelor prevăzute la alin. (1) și (2), în care, în mod întemeiat cererea de restituire în natură a fost respinsă, după care acestea vor fi transmise evaluatorului sau societății de evaluatori desemnate, în vederea întocmirii raportului de evaluare.

(6) (...) Societatea de evaluatori desemnată va efectua procedura de specialitate și va întocmi raportul de evaluare pe care îl va transmite Comisiei Centrale. Acest raport va conține cuantumul despăgubirilor în limita cărora vor fi acordate titlurile de despăgubire.

(7) În baza raportului de evaluare, Comisia Centrală va proceda fie la emiterea deciziei reprezentând titlul de despăgubire, fie la trimiterea dosarului spre reevaluare. (...)”

21. Funcționarea societății pe acțiuni „Proprietatea” este descrisă în *Cauza Radu împotriva României* (nr. 13.309/03, §§ 18—20, 20 iulie 2006).

22. Legea nr. 247/2005 a fost modificată ultima oară prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 81/2007 pentru accelerarea procedurii de acordare a despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 29 iunie 2007.

Conform art. 18¹ din titlul I al ordonanței, atunci când Comisia Centrală a decis acordarea de despăgubiri a căror valoare nu depășește 500.000 lei românești noi (RON), beneficiarii pot opta între acțiuni la Fondul „Proprietatea” și acordarea unor despăgubiri pecuniare. Pentru sumele mai mari de 500.000 RON, aceștia pot solicita despăgubiri pecuniare în valoare de 500.000 RON, acordându-li-se acțiuni la Fondul „Proprietatea” pentru diferență.

Conform art. 7 din titlul II al ordonanței de urgență, în termen de 6 luni de la intrarea în vigoare a ordonanței de urgență, Guvernul va trebui să stabilească regulile de desemnare a societății de administrare a Fondului „Proprietatea”.

ÎN DREPT

I. Asupra preinsei încălcări a art.1 din Protocolul nr. 1 la Convenție

23. Invocând art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, reclamantii se plâng de faptul că au suferit o încălcare a dreptului lor la respectarea bunurilor, din cauza hotărârilor instanțelor interne, care, deși au constatat ilegalitatea naționalizării și lipsa de titlu valabil al statului asupra casei în litigiu, au confirmat vânzarea ei de către stat. Art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție prevede:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a amenzilor.”

A. Asupra admisibilității

24. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit neîntemeiat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Mai mult, ea observă că nu este lovit de niciun motiv de inadmisibilitate și, prin urmare, îl declară admisibil.

B. Asupra fondului

25. Guvernul apreciază că reclamanții ar fi putut obține o despăgubire în temeiul Legii nr. 10/2001, modificată prin Legea nr. 247/2005, ceea ce respectă cerințele art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. El consideră că, în situații complexe cum este cea de față, în care prevederile legislative au un impact economic asupra întregii țări, autoritățile naționale trebuie să beneficieze de o putere discreționară nu numai pentru a alege măsurile menite să garanteze respectarea drepturilor patrimoniale, ci și pentru a le pune în practică. El arată că ultima reformă în materie, și anume Legea nr. 247/2005, stabilește principiul acordării de despăgubiri echitabile și neplafonate, fixate printr-o decizie a Comisiei administrative centrale pe baza unei expertize, și accelerează procedura de restituire sau de despăgubire. Această lege prevede că, în cazul în care restituirea imobilului nu este posibilă, despăgubirea se face prin emisiune de titluri de participare la un organism colectiv de valori mobiliare (*Proprietatea*), la nivelul valorii bunului, stabilită prin expertiză. În opinia Guvernului, noul mecanism instituit prin Legea nr. 247/2005 asigură o despăgubire efectivă, ce respectă cerințele Convenției.

26. Guvernul consideră că, în orice caz, o eventuală întârziere în acordarea unei despăgubiri, în contextul unei despăgubiri neplafonate, nu afectează justul echilibru ce trebuie păstrat între protecția proprietății persoanelor și cerințele interesului general și nu obligă reclamanții să suporte o povară excesivă.

27. Reclamanții contestă argumentele Guvernului. Ei reamintesc că instanțele interne au constatat ilegalitatea confiscării bunului lor, confirmând în același timp vânzarea bunului respectiv chiriașilor. Ei subliniază că această soluție i-a împiedicat să recupereze posesia bunului lor.

28. În ceea ce privește posibilitatea de a obține o despăgubire în temeiul Legii nr. 10/2001, modificată prin Legea nr. 247/2005, reclamanții contestă caracterul real și efectiv al sistemului de compensație implementat prin legile mai sus menționate, subliniind că „*Proprietatea*” nu este încă funcțional.

29. Curtea observă că reclamanții au obținut o hotărâre definitivă ce constată ilegalitatea însușirii de către stat a bunului lor și faptul că acesta nu era proprietarul bunului în momentul vânzării sale. În ciuda acestei constatări, instanțele interne au refuzat să constate nulitatea absolută a vânzării bunului, cu motivarea că reclamanții nu au reușit să răstoarne prezumția de bună-credință care era în favoarea cumpărătorilor (paragraful 14 de mai sus).

30. Ținând cont de constatarea instanțelor interne, necombătută de părți, Curtea apreciază că, în speță, reclamanții sunt titularii unui bun protejat de art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție (*Gabriel împotriva României*, nr. 35.951/02, § 25, 8 martie 2007; *Florescu împotriva României*, nr. 41.857/02, § 27, 8 martie 2007).

31. Curtea a analizat în repetate rânduri cauze ce ridicau probleme similare cu cele ale cazului de față și a constatat încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție (*Gabriel*, menționată mai sus, §§ 27—32).

32. După ce a analizat toate elementele ce i-au fost prezentate, Curtea consideră că Guvernul nu a expus niciun element de fapt sau argument care să poată duce la o altă concluzie în cazul de față. Curtea reafirmă în special că, în contextul legislativ român ce reglementează acțiunile în revendicare imobiliară și restituirea bunurilor naționalizate de regimul comunist, vânzarea de către stat a bunului altcuiva către terți de bună-credință, chiar dacă a fost anterioară confirmării definitive în justiție a dreptului de proprietate al acestei persoane, reprezintă o privare de acel bun. O astfel de privare, combinată cu lipsa totală de despăgubire, este contrară art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție (*Străin*, menționată mai sus, §§ 39, 43 și 59).

33. Cu toate că Guvernul arată că reclamanții au dreptul să obțină titluri de participare la un organism colectiv de valori mobiliare („*Proprietatea*”) în baza Legii nr. 10/2001, la valoarea bunului stabilită prin expertiză, Curtea își reiterează constatarea anterioară, conform căreia „*Proprietatea*” nu funcționează în prezent într-un mod susceptibil să ducă la acordarea efectivă a unei despăgubiri reclamanților (vezi, printre altele, cauzele *Radu*, menționată mai sus, §§ 32—34, *Gabriel*, menționată mai sus, § 21, și *Săvulescu împotriva României*, nr. 1.696/03, § 30, 12 iulie 2007). În plus, nici Legea nr. 10/2001 și nici Legea nr. 247/2005, care o modifică, nu iau în considerare prejudiciul suferit din cauza unei lipse îndelungate a despăgubirii de către persoanele care, le fel ca reclamanții, au fost lipsite de bunurile lor (*Porțeanu împotriva României*, nr. 4.596/03, § 34, 16 februarie 2006, și *Florescu*, menționată mai sus, § 32).

34. Ținând cont de jurisprudența sa în materie, Curtea apreciază că, în speță, zădărnicierea dreptului de proprietate al reclamanților asupra casei în litigiu, combinată cu lipsa de despăgubire de mai mult de 2 ani, i-a făcut să suporte o sarcină disproporționată și excesivă, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor lor, garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

Prin urmare, în speță a avut loc încălcarea acestui articol.

II. Asupra pretensei încălcări a art. 6 § 1 din Convenție

35. Reclamanții susțin o încălcare a dreptului la judecarea cauzei de către o instanță imparțială din cauza faptului că instanța — Curtea de Apel Brașov — a fost pusă în situația de a statua atât asupra apelului, cât și asupra recursului pe care aceștia le-au formulat în cadrul acțiunii în constatarea nulității absolute a contractului de vânzare-cumpărare din 15 iulie 1997. Ei invocă în acest sens art. 6 § 1 din Convenție, care prevede următoarele în părțile sale relevante:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil (...) a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil. (...)”

36. Curtea observă că situația contestată de reclamanți este rezultatul modificării regulilor de competență a instanțelor, aduse prin Legea nr. 219 din 6 iulie 2005. Aceasta apreciază că faptul că Curtea de Apel Brașov a statuat în ceea ce privește două căi de atac în aceeași procedură nu ridică probleme în sensul art. 6 § 1 din Convenție, în măsura în care completele de judecată au fost diferite (*Diennet împotriva Franței*, hotărârea din 26 septembrie 1995, seria A nr. 325-A, p. 16, § 38; *Parohia Greco-catolică Ticvaniul Mare împotriva României*, (dec.), nr. 2.534/02, 24 octombrie 2006).

37. Rezultă că acest capăt de cerere este vădit neîntemeiat și trebuie respins în conformitate cu art. 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

III. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

38. Conform art. 41 din Convenție,

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu**a) Prejudiciul material**

39. În ceea ce privește prejudiciul material, reclamantul solicită, cu titlu principal, restituirea casei vândute de stat unor terți. În cazul în care statul nu o poate restitui, aceștia solicită o sumă echivalentă cu valoarea de piață a bunului care, conform raportului de expertiză depus la Curte, se ridică la 220.000 EUR.

40. Guvernul contestă evaluarea valorii bunului, efectuată de expertul desemnat de reclamant. În acest sens, el subliniază că această sumă ține cont nu numai de valoarea casei vândute de stat, ci și de valoarea unui teren în suprafață de 524,48 m², aferent casei în discuție și care nu face obiectul prezentei cauze.

Conform raportului de expertiză trimis de Guvern, valoarea casei se ridică la 112.058 EUR.

41. Curtea reamintește că a constatat încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție din cauza vânzării de către stat a casei situate în Brașov, str. Retezat nr. 8, către terți de bunăcredință, combinată cu lipsa totală de despăgubire. Curtea mai observă că vânzarea în discuție nu avea ca obiect terenul aferent acestui imobil.

42. Curtea apreciază că, în circumstanțele speței, retrocedarea casei în litigiu i-ar repune pe reclamant, pe cât posibil, într-o situație echivalentă cu cea în care s-ar fi aflat dacă cerințele art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție nu ar fi fost încălcate.

43. În cazul în care statul pârât nu procedează la această retrocedare în cel mult 3 luni de la data rămânerii definitive a

prezentei hotărâri, Curtea hotărăște ca acesta să le plătească reclamanților, cu titlu de daune materiale, o sumă care să corespundă cu valoarea actuală a casei.

44. Ținând cont de informațiile de care dispune despre prețurile de pe piața imobiliară locală și de elementele furnizate de părți, Curtea estimează valoarea comercială actuală a bunului la 120.000 EUR.

45. Prin urmare, statuând în echitate, în sensul art. 41 din Convenție, Curtea le alocă reclamanților suma de 120.000 EUR.

b) Prejudiciul moral

46. Reclamantul mai solicită suma de 100.000 EUR cu titlu de daune morale pentru suferința îndurată de la confiscarea ilegală a bunului lor.

47. Guvernul consideră că această sumă este excesivă și susține că o constatare a încălcării art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție ar constitui, în sine, o reparație suficientă a prejudiciului moral pretins.

48. Curtea consideră că evenimentele în cauză au putut să le provoace reclamanților o stare de incertitudine și suferințe ce nu pot fi compensate prin constatarea încălcării art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Ea apreciază că suma de 4.000 EUR reprezintă o reparație echitabilă a prejudiciului moral suferit de reclamant.

B. Cheltuieli de judecată

49. Reclamantul nu a formulat nicio cerere în acest sens.

50. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor sale de judecată decât în măsura în care le-a solicitat. Prin urmare, în speță, Curtea nu le acordă reclamanților nicio sumă în acest sens.

C. Dobânzi moratorii

51. Curtea consideră potrivit ca rata dobânzii moratorii să se bazeze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA

1. declară cererea admisibilă în ceea ce privește capătul de cerere întemeiat pe art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție și inadmisibilă pentru rest;

2. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție;

3. hotărăște:

a) ca statul pârât să le restituie reclamanților casa situată în Brașov, str. Retezat nr. 8, în cel mult 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri conform art. 44 § 2 din Convenție;

b) ca, în lipsa acestei restituiri, statul pârât să le plătească împreună reclamanților, în același termen de 3 luni, 120.000 EUR (o sută douăzeci mii euro) cu titlu de daune materiale;

c) ca, în orice caz, statul pârât să le plătească împreună reclamanților, în același termen de 3 luni, suma de 4.000 EUR (patru mii euro) cu titlu de daune morale;

d) ca, la sumele menționate mai sus, să se adauge orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit;

e) ca, începând de la expirarea termenului menționat mai sus și până la efectuarea plății, aceste sume să se majoreze cu o dobândă simplă având o rată egală cu cea a facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene valabilă în această perioadă, majorată cu trei puncte procentuale;

4. respinge cererea de reparație echitabilă pentru rest.

Întocmită în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 7 februarie 2008, în conformitate cu art. 77 §§ 2 și 3 din Regulament.

Boštjan M. Zupančič,

președinte

Santiago Quesada,

grefier

RECTIFICĂRI

La Hotărârea Guvernului nr. 616/2008 privind redobândirea cetăţeniei române de către unele persoane, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 451 din 17 iunie 2008, se face următoarea rectificare (care nu aparţine Redacţiei „Monitorul Oficial, Partea I”):

— în anexa nr. 2, la poziţia nr. 12, în loc de: „12. Ester Odentz, fiica lui Țalic Avram Isac și Haimovici Riva, născut la data de 25 septembrie 1948 în București, România, cu domiciliul în Israel, Tel Aviv, str. Rashi 18 - 63294. (Dosar nr. 1.276RD/2007)” se va citi: „12. Esther Odentz, fiica lui Țalic Avram Isac și Haimovici Riva, născută la data de 25 septembrie 1948 în București, România, cu domiciliul în Israel, Tel Aviv, str. Rashi 18 - 63294. (Dosar nr. 1.276RD/2007)”.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul de vânzări și informare, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

